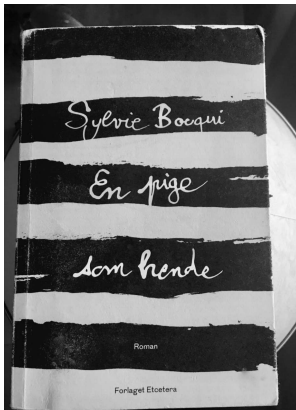

- [Facebook](#)
- [Twitter](#)
- [RSS Feed](#)

Søg på en bog

Search

- [Kritik »](#)
- [Artikler »](#)
- [Podcasts »](#)

Nyhedsbrev:

Email

Tilmeld!

- [Om LitteraturNu](#)
- [Redaktion & Skribenter](#)
- [Kontakt](#)

Copyright 2015 · LitteraturNu · All Rights Reserved

☺

Synes godt om 16 personer synes godt om dette. Opret en profil for at se, hvad dine venner synes godt om.

Af [Joachim Aagaard Friis](#) | 3. november 2020

Sylvie Bocqui – En pige som hende

Fortælleren er en kvinde, og det er den elskede også. Det er på Korsika at teenageren, jeg'et, møder den dragende, lidt eller meget ældre kvinde, men under skarp kontrol: "Jeg var under opsyn af en slægtning, som fra den allerførste dag forbød mig at gå uden for huset og parken, hvor han udlejede bungalows". De to elskende finder alligevel veje til at mødes på feriestedet i al hemmelighed. På et tidspunkt sender den indignerede onkel sin unge oprører af en niece tilbage til sit hjem (har han opdaget hvad der foregår?). Årene glider forbi. De to kvinder ser kun hinanden lejlighedsvis, men de skriver til hinanden – "Postkassen på gadehjørnet var mit hemmelige værelse. I tankerne tilbragte jeg natten dér ... og når den blev tømt om morgenen næste dag, åbnedes der for noget lys". De har nemlig stadig en lys sommer på Menorca til gode. Så begynder årene at gå igen. De ser hinanden en sidste gang. *Et ce fut tout.*

Selvom begærsobjektet er interessant og allestedsnærværende, er det imidlertid ikke det vigtigste element i denne kærlighedshistorie. Vi kommer aldrig tæt på hende, hun er noget som jeg'et konstant projicerer i nye former og farver og dufte og overflader, som et billede imellem dem. Det er den singulære kærlighed uden pronomen, der er romanens altomsigribende kraft, opsummeret i en sætning: "Jeg elskede ikke en af mit eget køn, jeg elskede en af min egen slags, hendes, en pige som hende". Kønnen er taget ud af fokus og der er en slags uskyld på færde hos jeg'et. Eller måske nærmere et horisontalt forhold til den erotiske krop, et ønske om famlende kropsligt nærvær uden de allestedsnærværende kønsorganer som primært fokus: "Når denne krop ikke var fremhævet af lette stoffer eller bånd, var jeg sikker på, at den var uden køn og uden hensigt. Hendes buste, baller og skamben ville ikke være anderledes end hendes ryg, knæ, arme, hoved. De var en del af kroppens store nøgenhed". Denne glatte krop, alt i et stykke, et landskab fyldt af fjerne drømme og helt konkrete og berørbare steder, indebærer ikke et spørgsmål eller en mulighed for jeg'et, om at *have*, men om at *være* – hende. At være gennem sammensmeltningen. Og dermed få adgang til "en hemmelighed, jeg prøvede at stjæle, en hemmelighed, som hun måske sad inde med, ligesom alle kvinder, og som man kunne have glemt at fortælle mig ... Jeg ønskede brændende at fornemme det selv, at føle det i mit kød, at min krop skulle opleve det".

Rent begær destilleret i sprog, totaliserende og totaliseret. Hvordan kan dette udsættes for den successive og fragmenterende logik som er romanens; form, plot, tekst? Hvordan kan man i mindet om en fragmentarisk historie genvinde det unikke ved oplevelser, der føles som på grænsen af det kommunikerbare? Det synes at være den udfordring, forfatteren har stillet sig selv: at finde frem til det, der ligger mellem den fysiske oplevelse og projektionen; lyst, kød og erotik i en sproglig form. Og Sylvie Bocquis radikale svar er det egentlige træk, der giver bogen en fin lille plads i coming of age-romancens historie. Rammen om hvad der traditionelt ville udgøre en roman: omstændigheder, karakterergalleri, udvendige detaljer, navne, kort sagt al den realistiske indpakning, vi forventer at møde i en bog, hvor der står "roman" på forsiden, ser ud til at være blevet fjernet systematisk af Bocqui. Hvis det lykkes en læser, som jeg forsøgte at gøre ovenfor, at rekonstruere plottet under læsning, er det takket være ren digtning og nogle få utydelige spor, der er faldet her og der, som om forfatteren med beklagelse har måttet inkludere dem; med en undskyldning for ikke at kunne indfiltrere *hele* romanen i en udforskning af alle aspekter af den elskede kvindes krop, gestus og hele væren.

Jeg'et har en blanding af ærefrygt og somme tider had til den elskede. Men mest af alt er der tale om en besættelse, som dækker både romance og friend-crush. Den første halvdel af romanen er uden tvivl den bedste fordi intensiteten her er på sit højeste og derefter langsomt daler indtil alt er forbi. Men da formen stadig er den samme hele bogen igennem, kompenserer den faldende intensitet ikke af noget andet. Heldigvis gør de mange ekstatisk indledningsscener op for den udmagrede brevvekslings-slutning.

Tilstanden af besættelse i fragmenter minder mig om den danske *June* af Pernille Abd-El Dayem, som også foregår i et sommer-univers af florlette stoffer mod hud, kød, varme og et (lidt mere) nænsomt begær efter en kvinde som virker til at være på toppen i alt hvad hun gør. I begge bøger udspiller sig også fantastiske dansescener på disko, her hos Bocqui: "Det var et lille dansegulv. Hun optog meget plads, skabte plads omkring sig ... Skarpe vinkler, mekaniske bevægelser, bratte, stivnede stillinger, ubevægeligt blik og pludselig drejning 180 grader – hun lavede en slags nunchaku uden våben ... Det var svært at falde ind i dansen med hende". Den elskede observeres, hendes mindste trin bliver minutøst vurderet, samtidig med at jeg'et skal gøre rede på sig selv i verden, samle sig og ikke flyde ud.

Hvad er der ellers tilbage i disse korte kapitler, nogle reduceret til en side? Skår, flygtige sansninger, som ofte standses midt i deres projektion ("Nogle kaniner flygtede væk, og stjernerne blinkede, jeg var midt i den store natklub, universets natklub."); isolerede indfald – "Marie Brizard, cigaret, forbud. Hvorfor bryster her?"; steder, kærligheden til landskaber, der eksploderer i farver og taktile former: Menorca, Calvi, New York, Korsika. "Set fra vinduet i flyet lå øen udstrakt på havet

som et rustrødt blad på en vandpyt, udtørret af efteråret, hvælvet – bjergene sammentrængte folder. Et sving ud over bugten ved Calvi. Dernede, mod øst, rørte jeg hende med øjnene; så hun op mod maskinen?”

I en diskret *mise en abyme* skriver Sylvie Bocqui om de materialer som udgør eksistensbetingelserne for bogen: “Hæfterne er forsvundne (...). Kun nogle få linjer er tilbage, skrevet uden for notesbøgerne, uden for hæfterne, uden for konvolutterne – togbilletter, blanke sider bagerst i bøger, hjørner af papirduge”. Og de stykker, der er tilbage, når “konvolutterne” er kastet væk, er vigtige. Det er det, vi sidder med i hånden som læsere, og ved selve deres fragmentering når de måske nærmere tingenes essens, mindernes kød og lidenskabens lys.

En pige som hende er oversat fra fransk af Hans Peter Lund for Forlaget Etcetera.

Joachim Aagaard Friis er cand. mag. i kunsthistorie og litteraturvidenskab og underviser i nordisk litteratur på NTNU i Trondheim.

- Tidspunkt: 11-08-2020
- Forfatter: Sylvie Bocqui
- Titel: En pige som hende
- Originaltitel: Ce genre de fille
- Oversat af: Hans Peter Lund
- Sider: 118
- Pris: 199,95
- Forlag: Forlaget Etcetera
- ISBN: 9788793316201

Nyeste anmeldelser i kategorierne Litteratur,

- Til mørket – om Astrid Ehrencron-Kidde · 30-08-2020
- 33 timer i Narnia · 16-08-2020
- Det åbne – Lille associativ introduktion til Mirjam Tuominen · 23-06-2020
- ‘EN FRYD FOR FORENINGEN’ anmeldelse: Mageløs tobak og svømning i ny dansk oversættelse · 02-06-2020
- En farkrops forfald – Édouard Louis HVEM SLOG MIN FAR IHJEL · 14-08-2019

Læs også

- Som at pille et løg – Lev Tolstoj IVAN ILJITJS DØD · 03-03-2015